

NO HO DIGUIS A NINGÚ!

Roser Jurado Regué i Sara Clos Jurado

- La mama es pensa que no m'adono de res i ho sé tot. Ella es creu molt espavilada però jo en soc més. Ja sé que això no durarà. Ha marxat cap a l'hospital, em fa ràbia no poder-hi anar. M'agradaria veure-la. Dissabte sí.

Surto corrents de la feina i em dirigeixo a l'hospital. La padrina hi està ingressada i no esperem res de bo. Som conscients que no se'n sortirà. Com cada dia, el viatge és curt però l'anhel és llarg. L'aire m'ofega dins el cotxe. Miro la carretera i m'obliga a no plorar. Arribo i faig un esforç per sortir del cotxe. "Hospital universitari Arnau de Vilanova", m'esgarribo quan lleixo el rètol.

Entro a l'habitació i la mare i la tieta seuen en silenci al costat del llit, gairebé no parlen mai, un silenci dens ocupa l'espai. Obre els ulls quan nota que he entrat i em somriu. Olor de colònia fresca i barreja de medicaments. Aquesta no és la seva olor. Sempre, la padrina ha fet olor de núvol net, de sabó de casa i d'herbes. Ja no és ella. La nena ja ha arribat - diuen les dones. Sembla que se li relaxen les faccions i que s'anima una mica. Les filles es miren i somriuen amb els ulls. Surten de l'habitació en silenci i em dediquen una mirada de complicitat. Ja sabem què passarà. Obro la finestra i em dispo a començar. M'assec a l'espona del llit i li acaricio la mà. Observo la cara, solcada d'arrugues i experiència i li pentino els cabells, treno la llarga cabellera de neu, abans fosca com l'atzabeja, recordo fotos i moments especials.

- Què deu estar fent la mama? Li fa una trena? Sempre li ha agradat jugar a perruqueres. Segur que sí, en sap molt. La mama i la padrina estan tristes, la tieta també i jo, també. Tinc ganes que torni la mama i m'expliqui com ha anat i em conti una anècdota nova. Com l'altre dia, quan la padrina va dir a un infermer que s'assemblava al Marlon Brando i ell no sabia qui era. Jo tampoc,

quan ho vaig buscar em vaig quedar parada, quin bon gust la padrina!

- Per què portes una branca de romaní a la jaqueta?-em pregunta.

- M'agrada l'olor i sé que a tu també, ja saps que cada setmana pujo a la masia i cullo herbes i flors. M'ho vas encomanar i ho faig. No em costa res. T'he portat una bosseta d'espígol, de Fontdepou... – tinc un nus a la gola quan li dic.

- Gràcies, ets la millor - diu, esbossant un somriure.

La padrina plora i jo no me n'adono, però també.

-Ara que ens han deixat soles... m'ho has portat?- pregunta expectant-.

-Sí, aquí ho tens, espero que no ens enxampin-, somric, però tinc un nus a la gola que no em deixa parlar i m'he de posar a regirar la bossa perquè no vegi que les llàgrimes llisquen suaument. Jo també necessito una copa.

-Té, no t'ennueguis i ja saps que ni una paraula a la mare i a la tieta. És el nostre petit secret. Trec de la bossa dues copes i una ampolla.

- Segur que la mama li ha portat el licor que tant li agrada. Si ho sabés la padrina s'enfadaria molt. La mama diu que quan ets vell ja no et ve d'aquí, total, què passa, et moriràs un dia abans?

- Quan sigui vella faré de tot.

Em fa l'ullet i agafa amb tremolor la copeta de licor d'aranyons que li ofereixo. Se la beu lentament i jo en prenc una altra i me la bec de cop. Em crema la gola de l'emoció. Sé que li queda poc temps però vull que el passi de la millor manera possible i si em demana que li porti el licor que té al rebost de casa per prendre'n una copeta, pel que li queda, no seré jo qui li negui un últim desig. Aranyons, sucre, anís i tres mesos a sol i serena, una recepta ancestral que no falla mai, i tot de casa.

S'acaba el licor i es passa la llengua pels llavis, em diu que és boníssim i que demà, quan torni a venir que li'n torni a portar. Assenteixo amb el cap i li demano que parlem de coses alegres. Em pregunta per la meva filla i per la

feina, li explico que a la feina tot va molt bé i que la Sara ha marxat tres dies de colònies, que estava molt il·lusionada i que li ha caigut una dent.

- Molt bé, veig que quan jo no hi sigui us en sortireu molt bé-, diu esbufegant.

Li responc que no digui bajanades i que encara li queda corda per estona però les dues sabem que no és cert, però fem el cor fort.

Aquesta primavera serà bona, ha plogut quan tocava i els camps ja estan florits. Hi ha ginesta pertot arreu i les argelagues campen als marges amb tot el seu esplendor. El timó i el romaní ja han florit. Els esbarzers ho envaeixen tot. Em diu que perfecte. El groc és senyal de primavera, de sol, de calor, d'escalfor, de família... Li dic que els camps sembrats estan plens de prímules i de lletsons. M'agrada la primavera. Li voldria dir milers de coses però no em surten les paraules, ella ho sap i ho respecta. Li acaricio, de nou, la llarga trena i li dic que la meua filla té els mateixos cabells, també li he fet una trena per anar d'excursió.

- La mama m'ha fet una trena perfecta. Quan sigui gran beuré licor d'aranyons, d'aquell que amaga la mama, no sap que sé que el té amagat, però ho sé tot.

Ja saps - em diu- com has de preparar el licor?

Vaig fent -menteixo- no me'n surto gaire, queda molt aspre.

Ara t'ho explico perquè veig que no recordes els meus consells, sense mi no sé què faries.

Has d'agafar els aranyons, dels bons, eh, ja saps on, al voltant de la masia, quan estiguin a punt, això sí que ho saps perquè ho hem fet moltes vegades, els rentes ben nets i els deixes assecar uns dies al sol. Després poses aigua a bullir i en fas una bona infusió, ben calenta, la deixes reposar i que refredi. Ho poses a macerar en aquella olla tan grossa que tenim amb sucre i uns grans de cafè, hi donen un toc especial; després hi afegeixes una ampolla d'anís sec i ho tapes, durant tres mesos a sol i serena remenant de tant en tant. Per acabar, tot colat i guardat en ampolles de vidre. Ja ho saps!

Passa l'estona i canviem de tema, li pregunto què ha menjat per dinar i si li fa mal alguna cosa. Tot bé, menteix i les dues ho sabem. Em diu que ja puc avisar la mare i la tieta i que marxi cap a casa que segur que és molt tard. L'abraço i li faig un petó. Fins demà. Marxo amb el cor encongít. Demà més i m'assenyala la bossa on amago l'ampolla i les copes.

Arribo a casa molt cansada, sort que el paisatge m'ha distret de les cabòries. M'estiro una estona al sofà i encenc la tele, ja és primavera, anuncia una coneguda marca. Demà serà un altre dia, els ametllers ja han florit i la bonança es veu en l'horitzó. Espero que la padrina demà encara hi sigui.

- Què deuen fer la padrina, la padrina vella i la mama?

- Espero que no es mori, però sé que serà aviat. Tinc ganes que sigui dissabte per anar a Lleida a veure-la.

Com ahir, fa marxar la mare i la tieta i ens quedem soles, prenem una copeta i parlem. Avui m'explica com va conèixer el padrí.

Té els ulls a vessar de llàgrimes. Com que s'ha emocionat li ofereixo una altra copeta i jo me'n bec una altra de cop. Avui potser serà l'última. Tanca els ulls i diu que ja les puc avisar. Les dones de casa. S'acomia i marxen.

Ens quedem soles i em comença a fer preguntes. Em diu que si la meua filla sap què és un boix, em pregunta pels lliris blaus, si les cireretes de pastor són gaire grosses,..., si la menta de la porta ha crescut, si els muricecs que viuen a la teulada encara hi són, si les mores dels esbarzers són dolces... fins que em pregunta si les floretes blaves del revolt encara hi són. Em quedo de pedra. No sé ben bé què vol, però sospito alguna cosa. Havia de passar.

Sí que hi són, no es veuen si no t'hi fixes, però just al revolt del segon camí, n'hi ha una mata. Ja han sortit les flors. Blaves, molt boniques. Ja sé que no s'han de tocar, - somric amb les dents-. - Ja saps què vull – em diu molt seriosa. - No, no ho faré – m'entrebanco amb les paraules.

- Sí que ho faràs. Ho necessito i no us vull amoïnar – ara m'ho diu

autoritària. Penso ràpidament en les conseqüències. No ho vull fer. Que hi pensi.

Li faig un petó i m'acomio fins demà. Sap que ho faré. Sé que ho faré. Arribo a casa ennuegada i embogida. He plorat tant...

Espero que comenci l'hora foscant i enfilo camí cap a la masia.

No hi acabo d'arribar. No vull encendre llums i porto els fars del cotxe apagats. Vaig cap al revolt, aparco enmig i em poso uns guants de làtex. El llum del telèfon m'ajuda a trobar les flors. Blaves, lluent, insultantment boniques. Acaricio els pètals. És com tocar cotó fluix folrat d'acer. Tallo totes les flors i les guardo en un pot de vidre. Pujo al cotxe i m'ofego. L'estómac em crema i el món s'esvaeix. He arribat a casa no sé com. He dormit bé.

- Ja soc a casa, per fi! M'ho he passat molt bé, les colònies han sigut súper.

- Demà anirem a l'hospital. Tinc un dels meus pressentiments. La padrina s'acaba.

Em dirigeixo a l'hospital. Com cada cop que hi entro, la mare i la tieta somriuen. Avui somriuen més, ha vingut la Sara. Tot són abraçades i petons. Fan el gest de sortir i la padrina s'acomia. S'enduen la nena a la cafeteria a berenar.

- Sense paraules, m'ha mirat i ja ho sap i jo ho sé, ens hem dit adeu per sempre i sap que guardaré el secret. Shhhht!

- Estic molt trista però faré veure que no m'adono de res i la tieta i la padrina em portaran a berenar. Un Cacaolat i un croissant farcit de xocolata.

Ens quedem soles. M'allarga la mà. Ens mirem. Mentre ploro, li treno els cabells, ella parla de la masia, de la mare i de la tieta, de la meva filla, del testament, del seu bosc i de les flors blaves que sempre li han agradat. Confessa que un cop les va haver de fer servir. Els meus dits s'aturen. No diu res més. Ho sabré quan llegeixi la carta que m'ha deixat.

Penso que tot allò que recordem es deforma, ja sigui per conveniència o perquè necessitem guardar una versió millorada de la veritat, en la justa mesura que la puguem suportar. Trec les copes i l'ampolla de licor, també el pot de vidre.

Amb mans tremoloses agafa el pot i aboca les flors, sense tocar-les, dins la copeta de licor d'aranyons. Mentre faig un glop i agafo aire per parlar, se la beu d'un glop i em diu que ho reculli tot. Copes, licor i el pot de vidre. Ho arreplego dins la bossa i ens fem un petó.

- Gràcies. Sempre t'estimaré. Marxa i no surtis de casa. Ja t'avisaran- xiuxiueja.

S'estira al llit i tanca els ulls.

Surto lentament i vaig a la cafeteria on m'esperen les dones de la meva vida. No vull plorar.

- Ha arribat la mama, està estranya però la padrina i la tieta, amb la seva xerrameca, no se n'han adonat. Marxem cap a casa. No vull plorar.

- Sé que ja ha passat. Shhhht!

Estranyament estic tranquil·la i feliç.

Després de sopar, la mare em truca, ja sé què em vol dir.

Al tanatori, trec tres copes de la bossa i fem una copa, la mare, la tieta i

jo. Per la padrina!..., jo brindo, en silenci, pel matallops.

- Shhhht!

- Les miro de lluny i no puc parar de plorar. De gran, vull ser com elles.